

Ca-Nostra

EPOCA SEGONA
ANY VII: NÚM. 146

SETMANARI MALLORQUÍ
Inca, 16 Gener de 1926

Redacció Administració
Murta, 5. - Inca

La estrella, la canción y la bandera

A L'Harpa d'Inca

El día de Reyes celebrábase en la ciudad de Inca la bendición de una bandera; la senyera del orfeón que evoca con su nombre la simbólica poesía de costa y Llobera. Ante el público congregado para oír los cantos de *L'Harpa*, el noble verbo de Guillermo Forteza elevaba los corazones a regiones muy serenas. Yo, que, con sentimiento mío, no pude asistir a la hermosa fiesta, quiero aún, dentro de su octava, dirigir unas palabras de adhesión cordial a los mantenedores de la simpática institución.

Dice el Evangelio que los Reyes de Oriente llegaron a Belén guiados por una estrella; y la estrella no les conducía al palacio de Herodes, con quien debieron perder muy poco tiempo, sino al portal humilde del Establo. No conozco historia más bella, ni de más inagotable sentido, que la de esta Epifanía: tres Reyes siguiendo un astro refulgente, para adorar al Niño Dios en un pesebre. ¡Nadie sabía en todo el Imperio que por el pesebre de Belén, solo conocido de ellos y de unos pastores deslumbrados por el angélico mensaje, pasaba en aquella hora, tan lejos del capitolio, la directriz de la historia humanal!

Dejadme ver en esa estrella la estrella por excelencia: la que muestra a los que

saben verla y seguirla los caminos del ideal; y en esos Magos luminosos, el símbolo de la realeza del espíritu, que descubre el signo de Dios, y le adora, en aquellas cosas más humildes y desdeñadas de los hombres que no son reyes ni pastores...

Yo creo que esa estrella iluminó, amigos queridos de Inca vuestra fiesta, a la cual sentí que me asociaba la buena y antigua amistad de vuestro presidente. He aquí que, presididos por este poeta que ha derramado su corazón modesto en versos nobilísimos y trabajado toda su vida en empresas de sentido espiritual, unos cantores se agrupan bajo la dirección de un músico benemérito para levantar en alas de la canción popular el espíritu de nuestra tierra, desplegado por encima de sus cantos la bandera santa del ideal.

Al damunt dels nostres cants,
Como dice Maragall, el purísimo poeta,
i aixequem una senyera
que els farà més triumpants.
Au, companys, enarborem-la
en senyal de germanat.
Au, companys, al vent desfem-la
en senyal de llibertat.
Que voleii; contemplem-la
en sa dolça majestat!

¿No será confortante, en esos tiempos groseros y materiales, hablar de cosas que brillan, que se levantan, que vuelan, lejos de tanta cosa que se arrastra?

¡Oh, cantores de *L'Harpa*! Tenedlos siempre bien altos vuestro corazón y vuestro pensamiento. La labor que emprendisteis, y que os valdrá muy puras satisfacciones, es labor de abnegación. A otros vereis que mueve la vanidad, el deseo de ganancias o de honores. Muévaos a vosotros el santo amor a nuestra tierra y la voluntad de perpetuar su alma en las cumbres serenas de la belleza artística.

La estrella que el día de Reyes se detenía sobre vuestro portal, señalaba ¿no lo sabéis? un nacimiento. Las canciones que entonais, como las canciones humildes de los pastores de Belén, celebran un nacimiento... Cantando la sentireis palpitar dentro de vuestro corazón, esa vida nueva: la vida misma de nuestro pueblo que despier-ta inciertamente. No os acerqueis con inconsciencia y sin amor a ese misterio.

¿Qué decir de la bandera, desplegada al mismo aire que se lleva vuestros cantos? La bandera es siempre y en todo lugar un bello símbolo. Los hombres somos mezquinos; las sociedades humanas forman tejidos miserables de ambiciones, de intereses, de pasiones y vanidades pequeñas. Por sobre estas miserias, la bandera representa lo que hay de más sagrado en cada grupo humano que cobija: representa la elevación del corazón arrebatado por el puro entusiasmo, la proyección del ideal, como en su propio elemento, en el aire diáfano y libre y que es de todos. Por eso es bajo el acto del que insulta la bandera, y más bajo deshonrarla haciéndola encubridora de cosas viles, o levantándola contra una causa justa.

Yo creo que los hombres no nos entendemos muchas veces porque nos acercamos unos a otros armados de nuestros instintos más egoístas, en vez de poner en

común lo que hay de más noble y desinteresado en nuestras almas.

La paz anunciada por el ángel, en la noche inolvidable, a los hombres de buena voluntad, será un hecho solamente el día que los reyes se dejen guiar por las estrellas y se postren humildemente ante los misterios de vida; cuando los pueblos alcen en una fiesta fraternal, sin exclusión alguna, sus cantos y sus banderas.

ALANIS

DE «EL DIA»

Bolletí de L'Harpa d'Inca

La Festa de la Senyera

LA COMUNIO. Se donà principi a la festa de la Senyera amb un acte de gran religiositat, com és l'assistència a una missa de comunió, que celebrà nostre notable musicògraf. Mn. Bernat Solas.

S'acostaren a la Taula Sagrada els orfeonistes, nostres piedoses atletes, els nins i les nines i bastantes famílies amigues de l'orfeó.

Durant l'acte polsava l'orga Mn. Josep Aguiló.

Després, es serví, en el Circol d'obres catòlics, a tots els cantaires, un baranar de senyor, la clàssica enseimada i xicolati.

LA BENEDICIO. Sobre les deu es benéi la Senyera; benedició que verificà l'Arciprèst, Mn. Francesc Rayó amb la Comunitat parroquial.

Actuaren de padrins, el Batle de la Ciutat don Miguel Pujadas, i donya Francisca Gilabert de Mir.

En son sitial estava el Magnífic Ajuntament presidit pel primer Tinent, don Miguel Mir. A la dreta de la Senyera estaven drets els orfeonistes amb el President i el Director, i a la esquerra, les cantores; i tots, plens de ganbauça i alegria, rendien gràcies a Deu, cantant el Tedeum amb la Clericia.

OFICI MAJOR. Revestí gran solemnitat. El temple estava esplendidament il·luminat.

Els padrins ocuparen un lloc distingit al antipresbiteri, vora la Senyera.

Oficià mossèn Andreu Jaume.

La secció d'hombres va cantar la missa «In honorem Sanctæ Mariæ Majoris», de Mossèn Bernat, baix la direcció del Mestre Director; l'acompanyava amb l'armònim l'organista Mn. Tomàs, soci protector de l'Harpa.

El celebrat autor de la Missa estava a l'orga, donant bells cops de trompateria de sorprenent efecte.

Mossèn Julià Samper, músic de vena i gran devot de la nostra obra orfeonina, va fer el sermó, el qual fou acompanyat a la Càtedra sagrada pel President i Director. En l'exordi, amb un llenguatge calent i poètic, com calia a la festa de l'art i de l'amor, va glorificar Santa Cecília, Patrona de músics; i dedicà el cos de sa bella oració a glosar els mots atraents de Fè, Patria i Amor.

La concurrència an el temple era nombrosa i distingida d'esperit.

VISITA A L'AJUNTAMENT. El president nostre, tot gojós, tregué la Senyera de la església seguit de l'Ajuntament i de preveres. Al descobrir-la, els orfeonistes i moltituf de gent que l'esperava a defora, romperen amb aplaudiments; i tots plegats amb rumbós seguici l'acompanyaren a la Casa de la Vila.

Allà, a dins l'entrada, L'Harpa d'Inca cantà l'Himne Mallorquí d'En Pol. Allavors el segon Batle, don Miquel Mir, col·locà una corbata a la senyera de colors nacionals. El públic aplaudia fervorosament.

Totseguit l'acompanyament es dirigí a la casa social de l'orfeó, a on hi hagué refresc. Amb això acabaren els actes del matí de la gaia festa.

Subscripció de donatius per la SENYERA que se reculleix de les senyores, fadrines i minyones que les agraden les belles cançons.

Suma anterior, 370 ptes.

- 144, Mossèn Miquel Llinàs, Conciliari del Círcol d'obriers catòlics, 5 pesetes.—
 145, Srta. Francisca Serra Beltràn, 1 pta.—
 146, Srta. Maria Martorell i Martorell, 1 pta.—
 147, Srta. Joana Beltràn Ferrer, 1 pta.—
 148, Srta. Joana Horrach, 1 pta.—
 149, Srta. Antonia Tugores, 1 pta.—
 150, Srta. Magdalena Balaguer, 1 pta.—
 151, Esperança Corró, 1 pta.—
 152, Maria Socías, 1 pta.—
 153, Srta. Magdalena Ordina, 2 ptes.—
 154, Srta. Magdalena Llompart, 1 pta.—
 155, Srta. Catalina Beltràn, 1 pta.—
 156, Srta. Maria Llompart, 1 pta.—
 157, Srta. Francisca Verd Bennasar, 1 pta.—
 158, Srta. Gregoria Fernández, 1 pta.—
 159, Srta. Maria Llabrés, 1 pta.—
 160, Srta. Antònia Tortella Juan, 1 pta.—
 161, Srta. Margalida Tortella Juan, 1 pta.—
 162, Esperança Llabrés Mulet, 1 pta.—
 163, Srta. Margalida Estrany Ferrer, 1 pta.—
 164, Donya Esperança Solivellas, 1 pta.—
 165, Srta. Esperança Socías, 1 pta.—
 166, Srta. Bantònia Riusech, 1 pta.—
 167, Srta. Bàrbara March Melis, 1 pta.—
 168, Srta. Catalina Nicolau, 1 pta.—
 169, Don Arnau Sastre, 1 pta.

Suma total 400 ptas.

Crònica d'Inca

Comensa la Crònica de l'any 1926. Deu fassa que tenguem que consignar moltes coses bones, materials i espirituals, i cap de dolenta. Deu fassa que els bons inquers es facin càrrec que hi ha qui escriuen les cròniques d'Inca i la vida municipal en fidelitat i amor; i que els cronistes no rompin ses plomes per falta de protecció al petit setmanari.

Sovint vèim que els inquers es queixen

dels diaris i corresponsals per les poques notícies que porten d'Inca; i per un contrast que no té explicació dins el patriotisme inquer, apenes s'ajuda el setmanari que les porta més arreu i amb més axactitut i s'interesa per tota millora de la Ciutat. El setmanari Ca-Nostra és l'únic periòdic que representa la veu inquera; i aquesta Ciutat dels nostres amors, tant patriòtica en altres ordes, es mostra ben indiferent amb la seva pròpia veu, amb el seu setmanari. Callem; que si donàvem corda a l'immaginació aquesta crònica nos sortiria un articlàs que fumaría en pípa.

Dia primer de gener — A la Parròquia comensen les corantores dedicadas al Nom de Jesús, fundades per donya Maria Bennasar, al cel sia. Ocupa la trona sagrada Mn. Francesc Garau, capellà de les Monjes tancades.

Dia 3.— Es reparteix en les nostres esglèsies novament el "Bolletí Dominical de la Diòcesis de Mallorca,, que ha reaparegut en segona època. Està escrit en bon mallorquí.

Ens alegrem ferm d'aquesta evagèlica propaganda. Sia benvengut;

Amb tal motiu ha deixat de sortir el "Bolletí Dominical de la Parròquia d'Inca,, per venir a sustituir-lo el de la Diòcesis. Així i tot hi hem perdut per les notícies locals que portava el nostre.

Dia 10.— Arriben de la guerra del Marroc el soldats del regiment d'Inca que han acabat el servici militar. El personal vengut es componia dels següents números:

Comandant, don Juan Fiol. Capità, don Josep Martinez Aguinaga. Tinent, don Francesc kirchhoffer. Alfers, els senyors Rosselló i Herrera. Suboficial, el senyor Perez. Sargents, els senyors Pieras, Torres, Flores, Alonso, Gelabert, Caimari, Nicolau, i Costa; i 139 números de tropa.

Hores abans de l'arribada pels voltants de la Estació estava ple de gent d'Inca i dels pobles que esperaven sos allegats i a mics. Sobre migdia arriba el convoi de la

tropa que va esser rebut per una companyia amb bandera i música i pel coronell senyor Garcia, l'autoritat eclesiàstica representada per Mn. Antoni Palou, i els majors i oficials de la guarnició.

Després d'una llarga estona que donaren als soldats per reunir-se en ses famílies, partiren al corté, a on es servi un dinar extraordinari i el mateix dia foren llecenciats.

Sien benvenguts a sa ditxosa terra de sos pares.

A Sant Francesc, la Tercera Orde celebra sa reunió anyal. El Director dona compte del moviment hagut durant l'any passat. Es cantà la sibil·la i alegres cançons nadalenques i es feu l'adoració del Minyonet divi.

Dia 14.— En nostro mercat el bessó ha tengut pujada, pagant-se a 250 pessetes el quintà, i ens diven que n'hi hagué algunes partides més aites encara.

---

† NOSTROS AMICS DIFUNTS

Dimecres corregué la veu que la Madona, donya Magdalena Fiol era caiguda devallant de l'escala de casseva, en tant mala sort, que sols fent-se una ferida al cap havia mort a l'acte.

Les circumstàncies d'aqueta mort en una escl'lent mare de família, de caràcter bondadós i tracte afable, ha fet que sa desgràcia sia estada molt sentida i molt plorada.

La assistència nombrosa als suntuosos funerals que s'han celebrats en sufragi de la seva ànima, han constituït, una manifestació de condol envers sa família.

De veres nos associam al sentiment de don Ramón Llabrés i ses amables filles i fills per la pèrdua de sa cara esposa i mare estimadíssima, que Deu la tenga en la seva glòria.